כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות

בסודשיח

בס"ד ■ יום שלישי ■ פרשת בראשית ■ כ' תשרי ה'תשע"א ■ 28.09.2010 ■ גליון מס' 89

תפוצה לכל קהילות ישראל

הרה"ג רבי ברוך מרדכי אזרחי שליט"א, ראש ישיבת "עטרת ישראל":

שלא יאמרו ליסטים אתם

"אמר רבי יצחק, לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם, שהיא מצווה ראשונה שנצטוו בה ישראל, ומה טעם פתח בבראשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים (תהילים קי"א, ו), שאם יאמרו אומות העולם לישראל, ליסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים, הם אומרים להם, כל הארץ של הקדוש ברוך הוא היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" (רש"י, בראשית א, א).

שואלים מפרשים: הכי משום טענה זאת של "ליסטים אתם", שיטענו גויים, כדאי לשנות תורה וסדריה?! הלא אין לנו שום "הרגשה" בעצם טענתם. שכן, לנו ברור, שאיננו ליסטים! ואם בכל זאת מצאה התורה לנכון לדאוג, לתרץ את "כיבושינו" ומעשינו, כלום כדאי הדבר להפוך משום כך את סדריה הטבעיים והברורים של תורה ומצוות. האם לא מוזר הדבר או מוגזם?

אך האמת היא, שגם אם אין ספק בחיוניותן הראשונה במעלה של מצוות, גם אם ברור שכל התורה ניתנה למצוותיה, אף על פי כן, לפני הכל, דואג הקב"ה ודואגת התורה, לכבודם של ישראל.

קודם כל עושה התורה כל שניתן, כדי למנוע לעז על ישראל. ואם על ידי כך שישנו סדרי תורה, יתמעט הלעז, כדאי הדבר. ובלבד שלא ייפגם כבודם של ישראל.

ונראה עוד, כי בדברי חז"ל אלו, נכללים דברים עמוקים. יסודות בבניין ומהות כלל ישראל.

היסוד הראשון הוא כי סגולותיה החיצוניות והפנימיות של ארץ ישראל, טבועות במהותה. לכן, גם על כורחך, שארץ ישראל, במהותה המיוחדת, נבראה כך בברוא ה' ארץ ושמים. ויסוד בתוך יסוד, כי מאחר שטבעה וסגולתה של ארץ ישראל, תלויים וקשורים הם בישראל, שהרי במפורש הותנה הדבר ב"אם בחוקותיי תלכו" וגו' (ויקרא כ"ו, ג), נמצא, שאף קשר זה, נברא בימי בראשית. היינו, שכך נבראה הארץ כולה שחלק זה מן הבריאה, הקרוי ארץ ישראל, נברא בסגולות מיוחדות, המותנות בכלל ישראל. והדברים נפלאים ועמוקים.

נמצא לפי זה, שכשבאים האומות וטוענים "ליסטים אתם", אין זו רק טענה של חושן משפט, בהלכות גזילה וכדומה, אלא כפירה במהות הבריאה, מהות ארץ ישראל ומהותם של ישראל. שהרי ארץ זו, מצד עצם יסודה וטבעה, של ישראל היא ולא ייתכן שתהא שייכת לגויים. וכמו כן, כשישיבו לגויים את הטענה, שהקב"ה, בורא הכל, נתנה לאשר ישר בעיניו, אין זו רק תשובה להוכחת ה"בעלות" ומניעת טענת "ליסטות", אלא העמדת דברים על עצם מהותם:

כי כבר בבריאה, ב"בראשית", היתה זאת ארץ ישראל. כך ברא אותה ה', חלק מבשרם ועצמיותם של ישראל. זוהי מהותה של ארץ ישראל וזוהי מהותם של בני ישראל. כלום כאשר יקום מאן דהוא על רעהו וקטעו אבר היבוא כנגדו הקטוע בטענת חושן משפט של גזילה?! הלא בטענת עצם החיים יבוא עליו. הלא הכהו נפש!

כך, כשיבואו הגויים בטענם "ליסטות", אמנם לפי שיטתם, אולי "ליסטות" היא, גזילה, אבל אנו משיבים להם טענה על עצם חיוניותנו. ארץ ישראל, היא איפוא, לא רק מצווה, או מצווה מרכזית ומקיפה יותר (עיין ברמב"ן- דברים י"א, י"ח, שייתכן וכל המצוות בחו"ל אינן אלא בגדר "הציבי לך ציונים").

ארץ ישראל וישראל, חד המה במהותם ובסגולתם כי היא זאת "ארץ אשר ה' אלוקיך דורש אותה

עוד בעיתון

ניתן לעבור לכתבה הרצויה ע"י לחיצה על שמה.

האחווה הראשונה בתורה
אדם הראשון כאדם בודד בעולם היתה המחויבות שלו לדאוג לשלמותו האישית בלבד, ורק לאחר לידת קין והבל...
המשך בעמ' 2

חוק וסדר
העם - התקשורת - וההסברה החרדית
דווקא לאחר שנה מהקשות ביותר ביחסי דת ומדינה, מהסוערות בהסתה אנטי דתית בתקשורת...
המשך בעמ' 5

שו"ת קיץ
שאלה: האם המסננת שבברזים אינה בגדר בורר בשבת?...
המשך בעמ' 6

סיפורים לשבת
יחס הרופא למתרפא - היבט תורני
ברצוני לעמוד על נקודה החשובה לרופא המעניק שירות רפואי כשם שהיא חשובה לציבור הנזקק...
להחיות נפש אומללה
פתח הרבי: הרה"ק רבי שמואל מקאמינקא זי"ע השקיע עצמו מאד במצות צדקה...
המשך בעמ' 3

שביבים
■ בראשית
■ וייצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה (ב, ז)
■ הרב קוק ורצח ארלוזורוב
■ הרב קוק וחיים נחמן ביאליק
■ ההסתלקות בעיניים חילוניות
■ הנסלח על פגיעה בגוף
■ שבע סעודות!!! כדאי
המשך בעמ' 6

תמיד עיניי ה' אלוקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" (שם, י"ב).

וכשנאמר "ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו", הכוונה היא, כי ברצונו, נתן את ארץ ישראל להם כשאר הארצות. וברצונו, ברא את ארץ ישראל כך, שאם ראויים אנו, מעפילה ארץ ישראל אל שיאי סגולותיה, ואנו, כלל ישראל, מעפילים עמה אל שיאי ייעודינו.

טענת הגויים איפוא, משפילה אותנו מאד, כופרת באמת של "נצח ישראל לא ישקר", ובסגולותיהם של ארץ ישראל וכלל ישראל. כדי לשנות ולהוכיח את האמת וכבודם של ישראל, כדאי וחייבים לשנות ולפתוח בבראשית. (מתוך ספרו "ברכת מרדכי")

האחווה הראשונה בתורה

/ הרב יעקב הלוי פילבר

אדם הראשון כאדם בודד בעולם היתה המחויבות שלו לדאוג לשלמותו האישית בלבד, ורק לאחר לידת קין והבל הפכה האנושות ממציאות של אישים בודדים למציאות של חברה, ובכך נשתנו מטרותיה של האנושות. וכך מבאר הנצי"ב (בפירושו 'העמק דבר') את הכתוב: "ותוסף ללדת את אחיו את הבל", שתוספת המילים "את אחיו" היא לכאורה מיותרת, והתוספת באה להשמיענו שעם לידת הבל נולדה האחווה בעולם, שאחד ממאפייניה היא העזרה ההדדית המתקיימת רק כאשר קיימים לפחות שנים, אחד נותן ואחד מקבל, אחד נזקק והאחר הוא בעל אמצעים, ועוד מציין שם הנצי"ב שצורה זו של אחווה היא מיוחדת למין האדם בלבד ואין לה דוגמא בשום בעל חי אחר. ומפני סיבה זו נחלקו שני האחים הראשונים לשני תחומים, קין שהיה עובד אדמה הוא היה ה"נותן" ועסק בהכנת הצרכים החיוניים של קיום האדם, ובה בשעה הבל האח השני לא היה יושב בטל, אלא הלך להיות רועה צאן, עיסוק המספק לאדם מותרות שאינם הכרחיים לקיומו של האדם, ועוד מציין שם הנצי"ב שגם בקשת המותרות היא מיוחדת למין האנושי ואין למצוא אותה אצל שום בריה אחרת. ומפני שבקשת המותרות אינה הכרחית לקיומו של האדם היא הבל, כשמו של בעליה שנקרא "הבל".

אדם הראשון, שהיה ביצירתו אדם בודד, המחויבות שלו התמקדה בהשלמתו אישית בלבד, מפני שבתחילת דרכו לא היתה עדיין בעולם חברת בני אדם, הדבר הזה נשתנה מאז לידת קין והבל שאז נוצרה האחווה הראשונה בעולם, דבר שהיה צריך לחולל שנוי בהתנהלות של המין האנושי, שהיה עליו לעבור מהתנהלות של פרט להתנהלות של חברה, מה שהטיל על האדם מטלות נוספות, והן שלא לדאוג רק לשלמותו האישית אלא גם להטיב לזולת, לסייע לו בכל מה שנחוץ לו, ולא לעשות לזולתו מה ששנוא לו. שינוי המטרות של האדם היא שהיתה בעוכרם של קין והבל. ואולי גם אדם הראשון הוא שגרם לכך, סביר שאחר שנענש וגורש מגן עדן הפיק את הלקחים מכישלונו האישי, בהבינו שכישלונו האישי היה במה שלא היה נאמן לעצמיותו, שבטל רצונו מפני רצון אחרים, וכנראה שניסה להעביר את הלקח הזה גם לבניו, שבראש סדר העדיפויות של האדם היא השלמתו האישית, דבר שהיה נכון אצל אדם הראשון כשהיה בודד בעולמו. אבל תפיסת עולם זו היא הרת אסון כשמיישמים אותה במציאות של חברה, ובזה נכשלו קין והבל כאשר אימצו לעצמם את הלקח של אביהם ומימשו אותו במציאות החיים החדשה שלהם, ואכן הם הגיעו באנוכיות שלהם למדה מופרזת עד כדי שלא להתחשב כלל כל אחד בצרכי זולתו, כמו שמובא במדרש (ב"ר פכ"ב טז): "ויאמר קין אל הבל אחיו, ויהי בהיותם בשדה - על מה היו מתדיינים? אמרו בואו ונחלוק את העולם, אחד נטל את הקרקעות ואחר נטל את המטלטלין. לאחר שחלקו, אמר קין להבל: הארץ אשר אתה עומד עליה שלי היא, פרח באויר! וזה אומר: מה שאתה לובש שלי הוא, חלוץ בגדיך!", עד כדי כך חשב כל אחד רק על עצמו.

כישלונם זה של קין והבל אינו חד פעמי, טעות זו שכיחה אצל דור ההמשך, כאשר הגה ההנהגה עוברת מהאבות אל הבנים והבנים במעמדם החדש נצמדים לפתרונות של האתמול, פתרונות שהיו נכונים בדור הקודם אבל במציאות המתחדשת שהשתנתה אין הפתרונות הישנים מתאימים לה ויש לעדכן אותם שיתאימו למציאות המשתנה. לא כך נהגו קין והבל, אלא למרות שחייהם השתנו ממציאות של יחיד למציאות של חברה, הם ניהלו את מלחמת החיים החדשים לפי כללי המלחמה הקודמת. הם נצמדו למטרות האינדיבידואליות שהיו נכונות אצל אדם הראשון, שהיה יחיד בעולמו, אך אינן עונות על דרישות המציאות החדשה של היות אחווה חברתית, שבה יש לאדם מטלות ומחויבויות נוספות. כישלונם זה של קין והבל הוא אות אזהרה לדורות הבאים, שגם אם כל דור צריך להיות נאמן לדור האבות, להמשיך את מורשת העבר, אבל המחויבות הזו אינה צריכה להפריע לנו לבחון את המציאות המתחדשת, האם חלו בה שינויים, ואם כן יש לתת להם תשובות מעודכנות, כאמרתו של הראי"ה קוק (אג' ראיה א' עמ' ריד): "הישן יתחדש והחדש יתקדש".

סיפור לשבת

{בגיליון יום הכיפורים הבאנו את הסיפור על הרופא האישי של האדמו"ר מגור בעל "אמרי אמת", שהיה רושם בפנקסו מי מבין החולים יחיה ומי לא. והנה מתברר שהסיפור המדויק והמלא ראה אור בגיליון "אסיא" (ניסן תש"ע) שפירסם את שיחתו המאלפת של האדמו"ר מטולנא, רבי יצחק מנחם ויינברג שליט"א, על ההיבט התורני של של יחס הרופא למתרפא, ובמהלך שיחה זו סיפר האדמו"ר מטולנא, שהיה מקורב ביותר לאדמו"ר מגור בעל "פני מנחם", והוא מקור הסיפור, על הדברים שחשף הרופא האישי של ה"אמרי אמת". יצויין כי בעת שהאדמו"ר מטולנא שליט"א סיפר זאת, נכחה באולם הרבנית של ה'פני מנחם' תחי'. שאול שיף}

רבי יצחק מנחם ויינברג שליט"א*

יחס הרופא למתרפא - היבט תורני**

"רוח איש יכלכל מחלהו
ורוח נכאה מי ישאנה"

סודו של רופא גדול

ברצוני לעמוד על נקודה החשובה לרופא המעניק שירות רפואי כשם שהיא חשובה לציבור הנזקק לקבל את השירותים הרפואיים. נקודה ידועה, אבל אולי לא מספיק מוכרת בהיבט של החשיבות שלה. נאמר בספר משלי (יח, יד): "רוח איש יכלכל מחלהו ורוח נכאה מי ישאנה". אין הפסוק מדבר על מחלה פסיכולוגית או דמיונית, אלא הכתוב מדבר באדם ממש חולה. הפסוק מוצא את ה"רוח איש" - גורם יחיד ובלעדי שאמור לכלכל את המחלה, "רוח איש יכלכל מחלהו".

האדמו"ר מגור רבי פנחס מנחם אלטר זצ"ל בעל ה'פני מנחם', סיפר לי סיפור מעניין מאוד, אותו שמע מפי ד"ר הייזלבק שהיה הרופא של אביו, האדמו"ר מגור רבי אברהם מרדכי אלתר זצ"ל בעל ה"אמרי אמת". הלה סיפר, כי את חוק לימודי הרפואה עשה בברלין, אצל אחד הפרופסורים המומחים. פרופסור זה ניתח פעם פציינט, והד"ר הייזלבק היה האסיסטנט בשעת הניתוח. כאשר הניתוח כבר עמד בשלבי הסיום, הפרופסור תפר את האיבר הנגוע של הפציינט. כדי לתפור את מקום החתך, נעזר ד"ר הייזלבק כאסיסטנט שלו, שאחז באצבעו את שתי שפות החתך. הפרופסור, מחוסר תשומת לב כנראה, תוך כדי תפירת מקום החתך, הוא החדיר את המחט לתוך אצבעו של האסיסטנט. האסיסטנט (ד"ר הייזלבק) הבין שאם הוא יגיב בספונטניות באיזושהי תנועת גוף או בתנועת פה, הוא יגרום לכך שהפרופסור יאבד את שיווי המשקל שלו ואת האיזון העדין המתבקש בשעת מעשה. דבר שיגרום אולי נזק לחולה. לפיכך, הוא נתן לאצבע להיצמד לשפת החתך, ורק כאשר הפרופסור סיים את התפירה הוא הסב את תשומת ליבו של הפרופסור לאצבע שנתפסה. הפרופסור השתאה לגודל רוחו של ד"ר הייזלבק. כאשר הוא גמר לנתק את האצבע הוא אמר לו: ברצוני ללמד אותך פטנט, איזשהו ממצא שאני שומר אותו לעצמי, שזה מה שנקרא סוד מקצועי. אבל היות ואתה עמדת בניסיון כזה, והרצון שלך לא להזיק חלילה לפציינט עמד בראש מעיינותיך על חשבון הסבל העכשווי של היצמדות האצבע לחוטי תפירה גסים לפצע הזה, אגלה לך את הסוד. היכנס אלי למחלקה מחר למשרד האישי שלי ונשוחח.

כאשר נכנס ד"ר הייזבלק, הפרופסור נותר עדיין תחת הרושם, והיה נרגש מאוד. הוא אמר לו כך: במחלקה שאני אחראי עליה ישנם כך וכך פציינטים. רשמתי רשימה המצויה בתוך מעטפה כמה מהם ישרדו לדעתי, וכמה מהם לא ישרדו. אני סומך עליך, ונותן בך אמון שאתה תשמור את המעטפה סגורה, תפתח אותה עוד שבועיים, ותבוא לומר לי מה היה טווח הטעות שלי. ואכן כך היה, כעבור שבועיים כאשר הוא פתח את המעטפה התברר שמלבד פציינט אחד הוא צדק בכל מה שהוא כתב - מי לחיים ומי להפך החיים. ד"ר הייזלבק לא הסתיר את פליאתו, ממחזה הנבואה שהראה לו הפרופסור. אולם מורו הסביר לו את העניין כך: אין כאן ידע נבואי, אלא יש כאן ידע שהצטבר מתוך ניסיון של עשרות שנים. מתבונן אני על העיניים של הפציינט. כל עוד אני רואה שמהבהבת בהן תקווה אני נותן סיכוי ליכולת שלו לשרוד, יהא מצבו הרפואי אשר יהא. אולם כאשר אני רואה עיניים כבויות למולי, כאשר אני רואה שהתקווה כבר אינה מפעמת, שום גורם רפואי לא יוכל לעזור לפציינט. על-סמך הידיעה הזאת שאני רכשתי אותה תוך כדי הפעילות המקצועית שלי רשמתי בנייר מה שקבעתי.

* - האדמו"ר מטולנא.

** - שיחתו של האדמו"ר בפני רבנים ורופאים, בעת פתיחת מכון 'אוריה' (אתיקה ורפואה ביהדות) במרכז הרפואי תל אביב (איכלוב). השיחה נערכה ע"י הרב יצחק יהודה רוזן שליט"א ועל אחריותו בלבד.

המשך בעמוד הבא...

כאמור את הסיפור הזה סיפר ד"ר הייזלבק לרבי מגור ה'פני מנחם' זצ"ל. מתוך הסיפור הזה אנחנו למדים עד היכן מגיעה המשמעות העמוקה של הפסוק "רוח איש יכלכל מחלהו ורוח נכאה מי ישאנה". הרצון לתת לחולה את הטיפול הטוב ביותר מחייב התייחסות גם אל הצד המוראלי ברמה שוות ערך לצד הפיזיולוגי. כל עוד לא ניתן משקל שווה ערך לצד המוראלי קיימת לקות בשירות הרפואי שאמור להינתן לפציינטים.

אני אומר זאת באופן ברור, למרות שאין לי שום ידע מקצועי, ולמרות שאין לי הזכות לענוד עיטור רפואי כל שהוא: אותם אנשים שהקב"ה חנן אותם באפשרות לעזור לזולת ברמה הרפואית המקצועית, מחוייבים לתת משקל רב ביותר לצד המוראלי של החולים. לפציינט הפשוט שמוטל כאן וגורלו נתון בין השאר בידיך, מוטלת אפוא עליך משימה לא פשוטה, להרכיב בין שתי האמיתות והמטלות, וליצור עולם רפואי מושלם בשלל היבטיו, המקצועיים, האתים והמוסריים ככל האפשר.

* * *

להחיות נפש אומללה

{בסעודת מלוה מלכה פרשת ניצבים וילך סיפר האדמו"ר מטולנא, רבי יוחנן טברסקי זצוק"ל את הסיפור המובא להלן. ותודה לימינו בקודש הרב אליהו דינקל על שאיפשר לנו לפרסמו}

פתח הרבי: הרה"ק רבי שמואל מקאמינקא זי"ע (מתלמידי הבעש"ט הק' והיה בזמנו של הרבי ר' ברוך ממעז'בוז' זי"ע) השקיע עצמו מאד במצות צדקה ולסייע לבני"י הזקוקים לכך. אחד מהחסידים שלו התנהג בחסידות באותן המידות טובות שנהג בהם רבו, וסיפר כמה דברים שלמד ממנו איך צריך לנהוג.

פעם בערב יום כיפור בזמן שכל אחד עסוק במצוות היום ובאכילת הסעודות, הלך אותו חסיד לראות מה מעשי הרבי בשעה שבין סעודה המפסקת לאמירת כל נדרי. היות שלפעמים היו צריכים להמתין זמן-מה עד שיכנס לבית המדרש. וראה החסיד איך שבזמן גבוה כזה היה הרה"ק מקאמינקא עסוק להחיות נפש אומללה. בביתו נתגדלה ילדה קטנה שהיתה קרובת משפחתו של"ע לא היתה בריאה כל כך ולכן לא צמחה בגובה הראוי, והרבי קנה עבורה בגד חדש, ובשעה זו נתן לה את המלבוש החדש, והירבה לפייס אותה בדברים שהבגד יפה כל כך, וממש מתאים לה מלבוש כזה. והוסיף ואמר לה שתלך מעט כדי שיראה איך זה נראה, ושיבחו בפניה שזה יפה ומתאים מאד עבורה. כמובן שאותו חסיד תמה בלבו על מעשי רבו בשעה זו אך לא אמר מאומה.

והנה כעבור זמן היה החסיד הזה עסוק באמירת כל ספר תהלים בלי הפסק. (אמנם כבר נאמר ע"ז שאין הכוונה של בלי הפסק רק למה שאומרים ברציפות מתחילה ועד סוף, אלא גם למה שיאמר את כל ספר התהלים בהתקשרות כדבעי בלי הפסק), וכבר עמד ממש בסוף ספר תהלים. והנה הרה"ק מקאמינקא שלח אליו שליח שצריך תיכף לסייע ליהודי אחד בקיבוץ ממון או טובה אחרת וכדו', ומכיון שעמד כבר במזמורים האחרונים בתהלים לא רצה להפסיק, והראה לשליח שתיכף ממש מסיים התהלים, וכשהשיב תשובתו להרה"ק מקאמינקא שלח שוב את השליח לומר לו שיבוא תיכף עוד לפני שמסיים את התהלים.

כמובן שהלך אליו מיד, כשהגיע ושמע במה העניין שלכן נקרא בדחיפות כזאת, ביקש להבין מדוע היה נחוץ כל כך שיפסיק באמירת התהלים? אמר לו הרבי שמע נא, לרבש"ע יש בשמים הרבה מלאכים ושרפים, ויש מלאך אחד שיש לו פיות הרבה שיכול בהם לשבח את הבורא, ולא חסר לו שם מי שיכול להתפלל לפניו ולשבחו, אך בזה העולם ברא את עמו ישראל שהם יוכלו לעבדו במצוות ובמעשים טובים, ולסייע ליהודי שנצרך, והאפשרות לעזור ליהודי נצרך זה אין בשמים.

בזה פירש את דברי המשנה (אבות פ"ו מ"ד) "כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל, אם אתה עושה כן אשריך וכו'", וקשה מה מוסיף במה שאמר "וחיי צער תחיה" על כל האמור לפני כן, הרי כל אלו הם גם חיי צער, אלא פירש שהכוונה בזה אחרת היא, כי במשניות אין נקודות על התיבות, ולכן מה שאמרו "וחיי צער תחיה" היינו מלשון להחיות את זה שיש לו חיי צער, וגם הילדה קטנה שהייתה כאן ואני התעסקתי עמה בערב יום הקדוש היה עלי להחיותה ולחזקה. ובכח מעשה הזה של מצות הצדקה שעלינו לקיים אני יכול להתחיל התפילות של יום הקדוש, כי כשאדם מקיים המצוה להחיות את השני, גם השי"ת מחיה את האדם לשמוע תפילותיו, וסיים אותו חסיד שמעובדות אלו למד מהרבי איך צריך לעשות עבור הזולת כשמגיע היום הקדוש. ולא רק אז.

חוק וסדר

פינה משפטית מאת עו"ד משה פרידל

יש כזה דבר: "המרכז נגד חרדופוביה". רוב הכותבים שם אנונימיים, ובכל זאת נארח את ישראל בן יצחק שישמיע קולו וללא עריכה.

העם - התקשורת - וההסברה החרדית

דווקא לאחר שנה מהקשות ביותר ביחסי דת ומדינה, מהסוערות בהסתה אנטי דתית בתקשורת, מפרסם הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה ממצא מלבב: 21 אחוז מהעם התחזק במהלך השנה האחרונה בשמירת יהדות לכדי חזרה בתשובה, גם 86 אחוז מהחילונים שומרים מעט על מסורת, ורק 14 אחוז מהחילונים - 6 אחוז בעם בכלל לא. פשוט פלאי!

אם היה צורך להוכחה סטטיסטית נוספת עד כמה התקשורת הכללית מנותקת מהעם, ואינה מייצגת אותו - ועושה לה שירות רע, בא מחקר זה וטופח את המציאות הכה מוכרת לנו על פניה של התקשורת הישראלית, מדובר פשוט בשתי עמים, זה שבמגדל השן התקשורתי המנוכר, וזה שאתנו על הקרקע - המוני עם ישראל עם נשמה יהודית פועמת.

כן, 21 אחוז! חמישית מהיהודים בארץ! חזרו בתשובה בשנה האחרונה, אין כמעט עיר בישראל שאין בה קהילה חרדית עם מוסדות תורה וחסד פעילים, מאות קיבוצים ומושבים עוברים מהפיכה יהודית אדירה, פשוט לא יאומן.

מחקר זה בעצם מהווה כתב אשמה חמור ביותר נגד התקשורת הישראלית, הנעול בבועה מקובעת, כביכול והם במדינת שינקין ורחביה, מייצגים את 'הרוב החילוני' ואחרי ראש השנה במקום לדווח על 72 אחוז מהעם שהלך להתפלל, בחרו להתעסק עם כמה מבלי עולם, (אגב, מאמר מדהים בנושא פרסם העיתונאי ידידיה מאיר - שזכה לתגובות נלהבות).

מהסיקורים שלהם נדמה, כאילו ואנו חיים כאן במדינה אחרת לחלוטין, זו שאין בה בתי כנסת, שומרי מסורת, יהודים נאמנים, וחיי יהדות, יש בה כמעט רק קבוצת אנשים מתבהמים על סף התאבדות והתבוללות, שונאי עצמם ומורשתם, הנלחמים במלחמת שחרור עקובה מדם, במספר אחוז זעום של 'כופי דת חומיניסטים', שהתנחלו במדינת בתי הקפה ומבקשים לערוך בה ג'יהאד יהודי.

ומכאן לחשבון נפש של הציבור החרדי

49 אחוז של החוזרים בתשובה אמרו שסיבת התחזקותם נובע מרכישת ידע חדש על החרדים, גם זו הוכחה ברורה שאל אף כל ההשמצות והקמפיינים האגרסיביים של מובילי דעת הקהל הישראלית, במימון גופים עתירי ממון, רפורמים מחו"ל, הציבור אינו קונה את הארס שהם מפיצים, ואין לא שום אימון וחש מנותק מגופים מזוכיסטים אלו.

אין בידינו את הכלים המחקריים לבדוק, העם התקרבות כה מאסיבית נגרמה דווקא בשל הפרשיות הסוערות שליוו את הציבור החרדי בשנה, דבר שגרם להתעניינות ולרחישת ידע חדש על החרדים, כפתגם 'לתקוף את האויב לפעמים רק בונה אותו', או להפיך במידה ולא - התוצאות היו אף טובות יותר.

בוודאי שאין לזלזל ואסור להשלים אם שום הסתה וניסיון להשחרת פני הדת, לא ניתן להבליג לעובדה שברוב כלי התקשורת מתקיימת המרדה והסתה עקבית, בוקר ערב וצהריים נגד כל מה שריח יהדות נודף הימנו.

אולם חשוב לנו לא להיסחף. ולזכור שהעולם הווירטואלי התקשורתי בו קבוצת אנשי שמאל קיצוניים שולטים על השיח הציבורי, כוחה בעיקר על מקבלי ההחלטות, בממשלה ובבית המשפט, מה שמזיק לנו ביותר, כפי שחווינו בפרשיית ברזילי, חוק הגיור, ובבג"צ עמנואל וכעת עם הליב"ה.

אולם הציבור הרחב מצביע להם ברגליים, ואינו נוהר אחרי תעמולה דמגוגית - וכבר נקעה נפשו מהם.

לכן, חשוב לנו להירגע. ולא להזדעזע מכל פעם שלבלר כזה או אחר פוער את לועו נגד הציבור החרדי, זה נובע מבורות משעמעום, ובעיקר מקנאה.

הציבור הרחב לא קונה ולא מקבל את זה. העם לא טיפש. הוא מבין טוב מאוד עם מי יש לו עסק שם באולפנים ובחדרי העריכה, אנשי שמאל סהרוריים המוקעים כאן כבר מרוב מיאוס.

מה שמועיל וחשוב זה להפיץ מידע יהודי רלוונטי, להציג את הצד היפה והאמיתי של החרדים והיהדות, לפרסם ולהסביר אותו כמה שיותר, לא 'להגיב' 'לענות' למחרפנו - עם כל הקושי שבזה. כל תגובה - בשבילם היא עוד הזדמנות לחזור על דברם ולא מקדם כלום.

האפקטיביות הוא בלהגיש חומרים ונתונים חדשים, מידע שאינה מוכר לישראלי המצוי, זו ההסברה הנחוצה לנו. וזה מה שחסר.

שו"ת קיץ
הרב שבתי יגל

שאלה: האם המסננת שבברזים אינה בגדר בורר בשבת?

תשובה: לרוב בני האדם אין בכך איסור של 'בורר', ולאיסטניס - נחלקו הפוסקים.

ביאור: אכן בימינו מצוי מאד שיש בברזים מסננים ופילטרים מסוגים שונים, ותפקידם לסנן ולנקות את המים, ולכאורה על ידי פתיחת הברז הוא בורר את המים מתוך הפסולת על ידי המסננת, ובירירה על ידי כלי אסורה בשבת אף כשבורר אוכל מתוך פסולת לצורך אכילה מיידית.[א]

אלא דבשולחן ערוך[ב] נפסק להלכה: 'יין או מים שהם צלולים - מותר לסננן במשמרת' והוסיף הרמ"א: אף על פי שיש בו קסמין דקין, הואיל וראויין לשתות בלאו הכי'. וביאור הדברים הוא דמים או יין שיש בהם פסולת מועטת ודרך רוב[ג] בני האדם לשתות מים אלו גם מבלי לסנן את הפסולת, מותר לברור מים אלו בשבת אף על ידי כלי, שכיוון שאין הפסולת כאן חשובה, שהרי רוב בני האדם שותים מים אלו גם מבלי לסננם, הפסולת בטילה לגבי המים, וכמי שאינה, וממילא אין כאן תערובת כלל.

ומעתה, על אף שיש רגילות להתקין בברזים מסננים וכדו', מכל מקום כיוון שמים אלו ראויים לשימושם כמו שהם, אין על זה שם תערובת ומותר לסננם אף על ידי כלי.

אמנם בבאור הלכה[ד] הביא דמי שהוא איסטניס ולא יכול לשתות מים אלו מבלי לסננם, אפשר שלא אומרים 'בטלה דעתו' אצל רוב בני אדם, ולו עצמו אסור לסננם.

ומשום כך דעת כמה מהפוסקים[ה] שאדם שמקפיד מאד לא לשתות מים אלו מבלי לסננם, ואינו שותה כלל מים מהברז מבלי שעברו סינון, אין לו להשתמש בשבת במסננת המותקנת בברז, כדי להוציא מהם מים לשתיה, דיש בזה חשש איסור 'בורר'.

אך יש מהפוסקים[ו] שהורו היתר בדבר גם לאדם כזה, משום שהפסולת כאן אינה נכרת כלל וגם לאחר הסינון אינה ניכרת.

א - כמבואר בשולחן ערוך סימן שי"ט סעיף א'.
ב - סימן שי"ט סעיף י'.
ג - עיין במ"ב שם ס"ק ל"ד דיש דעה המחמירה דבעינן דכל בני האדם יכולים לשתות מים אלו לולי סינון, אמנם בס"ק ל"ה סתם כדעה המקילה, וע"ע שש"כ פרק ג' הערה מ"ט.
ד - סימן שי"ט סעיף י' ד"ה 'הואיל וראויין'.
ה - עיין אורחות שבת חלק א' פרק ג' סעיף ל"ט והערה ל"ז. ועיין בהערה ל"ט האם מותר לאדם שאינו מקפיד לסנן את המים עבור אדם שכן מקפיד.
ו - שם הערה ל"ח.

שביבים
/ שאול שיף

בראשית

כותבת נילי בן-ארי מטירת צבי: 'הנה קטע נפלא של ניצול אושוויץ, מספרו של ויקטור פרנקל - "האדם מחפש משמעות", שלדעתי ניתן לקרוא לו: בראשית'

"...יום אחד, כמה ימים לאחר השחרור, הייתי מהלך בין נאות דשא מלבלבים אל עבר העיירה הקרובה למחנה. עפרונים חגו בשמים ושמעתי אותם פוצחים ברינה. סביבי לכל מלוא העין לא היה איש. לא היה דבר זולת הארץ והשמים הרחבים ושירת הציפורים והמרחב הגדול. עמדתי במקומי, הסתכלתי סביב, נשאתי את עיני לשמים – ואחר כרעתי על ברכי. באותו רגע לא ידעתי הרבה על עצמי ועל העולם – רק פסוק אחד היה מהדהד ברוחי, פסוק אחד ויחיד: 'מן המצר קראתי יה, ענני במרחביה.'

לא אזכור עוד כמה זמן כרעתי ברך ושיננתי פסוק זה. אך יודע אני כי ביום ההוא, בשעה ההיא, החלו חיי החדשים. צעד-צעד הלכתי קדימה עד ששבתי והייתי יצור אנוש.."

וייצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה (ב, ז)

אחז"ל בבראשית רבה ששאלו הקב"ה לאדם 'ואתה מה שמך', אמר לו 'אני נאה להקרא אדם שנבראתי מן האדמה'. ושמעתי ממו"ר הגרש"ז אויערבאך זצ"ל שהקשה, דהלא שמו של דבר צריך להיקבע על פי עיקר תכונותיו ולא על פי החומר שממנו נוצר, ובודאי לא ייקרא השולחן על שם העץ שממנו נעשה, ולא הקורנס על שם הברזל שנוצר ממנו. ויש להוסיף ולהקשות עוד, דאטו שאר בעלי החיים לא נבראו מן האדמה ומדוע דווקא האדם נקרא ע"ש האדמה.

ותירץ הגרשז"א זצ"ל, דהאדם נקרא כן כדי שיזכור תמיד מאין בא ולא יתגאה.

ועוד יש ליישב, דבאמת לא שייך לקרוא אדם על שם תכונותיו, דהלוא תכונותיו ומצבו של אדם תלויים בעבודתו ובבחירתו, ואין לך אדם הדומה לחברו. וכל מה ששייך לקרוא שם כולל לכל מין האדם הוא רק על שם תחילת האדם שהוא כעיר פרא ונמשך לחומר ולגשמיות, ועליו לזכור תמיד כי הוטל עליו להתעלות לאיש המעלה מתוך הפראיות והגשמיות שבו.

ויש להוסיף שזהו ג"כ מהותה של אדמה, שהיא בעצמותה חומר גם ועב, אך יש בה את התכונות להוציא כל מיני מגדים שבעולם כפי אשר יעבדוה וכפי היגיעה אשר ישקיעו בה.

(הרב גבריאל יוסף לוי שליט"א/שטייגן)

הרב קוק ורצח ארלוזורוב

"הדף של איתמר לוי" (סוחר בספרים יד שניה) צופן בחובו כל שבוע הפתעות. הוא שולף ספרים מימי אמרפל מלך שנער ומזכיר לנו סופרים שאינם עוד על המדפים במחוזות הוויתנו. וכך בימים אלה

העלה במדורו האי-מיילי למנויים, ספרים ומאמרים שעסקו בהראי"ה קוק זצ"ל והזכיר לנו נשכחות החוזרות לעתים לככב גם בימינו. ולהלן בתמצית מהפרומו שלו על הספרים והמאמרים שבאמתחתו על הראי"ה קוק: עם עליית היטלר ימ"ש לשלטון בגרמניה, פעל חיים ארלוזורוב להעלאת יהודי גרמניה, והצלת רכושם והבאתו לארץ-ישראל. ארלוזורוב בחן אפשרות למשא ומתן עם הממשלה הגרמנית בעניין יהודי גרמניה ורכושם.

פעילותו זו של ארלוזורוב זכתה להתנגדות רבה בקרב המפלגות הרביזיוניסטיות בארץ שראו בפעילותו ניסיון לקשור קשר עם הגרוע שבאויבי העם היהודי בעבור בצע כסף.

זמן קצר לאחר שובו של ארלוזורוב ממסע באירופה לקידום רעיונו הוא נרצח סמוך לחוף ימה של תל-אביב (לא רחוק ממיקומו של מלון הילטון היום).

החשד ברצח הוטל על נציגי המפלגות הרביזיוניסטיות ותוך זמן לא רב נעצרו חשודים במעשה, אנשי התנועה הרוויזיוניסטית, אברהם סטבסקי וצבי רוזנבלט והם הועמדו לדין בבית המשפט לפשעים חמורים.

אחד התומכים בסטבסקי וברוזנבלט היה הרב קוק אשר טען לכל אורך הדרך שלא ייתכן כי יהודים בצעו את הרצח, ועורר עליו את זעמם של מנהיגי תנועת הפועלים, וכן את כעסם של הבריטים.

משפסק בית המשפט כי סטבסקי הוא שרצח את ארלוזורוב וגזר עליו גזר דין מוות, פנה הרב קוק לכל רבני העולם ולאישי צבור מאמינים, בתביעה שירעישו את אמות הסיפין נגד פסק הדין של בית המשפט שיצא בעקבות עלילת המנהיגות 'הציונית-פועלית'. עתוני השמאל ומפלגת 'הפועלים' תקפו את הרב קוק בחריפות.

היו אף שכתבו כתובות נאצה על חומת ביתו של הרב בסגנון "אוי לדור שכהניו מחפים על רוצחיו"

במענה לביקורת עליו כתב הרב קוק: "רק האמת בטהרתה היא המאירה את עיני ותומכת את לבבי, שאתן את כחי הדל להציל את הלקוח למות בלא שום יסוד לאשמתו, ואשר הנני חדור כולי בהכרה ברורה מטהרת המצפון שלי שהנאשם הוא נקי וצדיק וחף לגמרי מכל פשע וחשד של רצח."

הרב קוק יצא בקול קורא לקיום עצרות תפילה ואמירת תהילים לזיכוי של אברהם סטבסקי ואכן בערכאות הערעור זוכה סטבסקי מאשמה.

עם שחרורו מיהר סטבסקי היישר לביתו של הרב קוק, אך זה לא היה בביתו אלא שהה בחיפה. סטבסקי נסע לחיפה והתקבל על ידי הרב קוק כמו בן אצל אביו.

במאמר שפרסם ז'בוטינסקי בעיתון "הירדן", באוגוסט 1934, עם זיכויו של סטאבסקי, והנושא את הכותרת "אלה שהצילו", הוא מונה את הרב קוק, יחד עם הסניגור עו"ד הוראס סמואל והנדבן מיכאל השכל (הגם שאינו נוקב בשמו), כ"שלושה בני אדם שהייתה להם השפעה מכרעת בזיכוי הנאשמים".

בניסיון להבין מה גרם להרב לקבוע דיעה חד משמעית למען זיכויים המוחלט של הנאשמים ברצח, ניתן להישען על עדותו של בנו הרב צבי יהודה קוק שנהג לומר כי "לאבא הייתה הרגשה כי לא ייתכן שיהודי ירצח, וגם הייתה לו ידיעה חשובה מאוד, ששפכה אור על כל הפרשה".

מקורביו של הרב העריכו כי גלי ההתנגדות והביקורת, והשסע שנפער בציבור שכה אהב, קיצרו את ימיו. חיים נחמן ביאליק תיארו באותה תקופה כנידון למוות בצל הגרדום. מספר חודשים לאחר שניתן פסק הדין המזכה את סטבסקי, בעת שהרב קוק חזר לירושלים מטקס שבו קיבל אזרחות כבוד של העיר תל אביב חש הרב קוק כאבים בבטנו, ומחלת הסרטן החלה לתת בו את אותותיה.

*

שבעים שנה לאחר הסתלקותו, התגלה שיר שנכתב בכתב ידו של הראי"ה קוק, ועוסק במחשבותיו על רצח ארלוזורוב ועל ניסיונותיהם של מנהיגים ציוניים, לכוון אצבע מאשימה לעבר אברהם סטבסקי ודרכו אל ציבורים שלמים בישראל. (כאז כן היום-ש.ש.)

"מי הוא בטוח / בשחוק השעה / כעל כנפי רוח / הן תבוא הרעה..."

"הנה זה ראה בטובה / רכב על במתי הצלחה / ועתה ישכב למעצבה / נפשו לארץ שחה..."

"תמורה העולם / תבל ויושבי בה / עת ופגע יקרה כולם / נער עם איש שיבה..."

"לפני רגע מאושר / חלקו בנעימים / גם זך וישר / פועלו תמים..."

"לפתע והנה סער / קטב ישוד צהרים / יצמות נבר ובער / טובים עם רעים..."

"נפשי תבהל מרוב עצבון / דמוע תדמע עיני / עת אזכרה דאבון / וצוק אשר קראני

על ידי אנשי זדון אלה / בני בליעל השנים / אשר אבו הורידני שאולה / הכחידני מארץ החיים

אפס לא עזב בידם / הא-ל המושיע / וכגואל דם / לי ר' יעקב מאיר' הופיע..."

את שירו של הרב קוק גילה דן שלזינגר מהוצאת 'סיני'. הדפים בכתב ידו של הרב קוק שכבו באוספיו הפרטיים של דן שלזינגר קרוב לשש שנים. הם הגיעו אליו יחד עם ניירת נוספת מאחיו של הרב שחי בנווה צדק. "זמן רב מונח השיר בין ערמות הניירת שלי, ה'מציאות' שלי, ואילולא הופיע בו שמו של הרב יעקב מאיר זצ"ל, אני בספק אם הייתי קורא אותו פעמיים."

רק בזמן קריאה בערך על הרב קוק ב-'אנציקלופדיה של הציונות הדתית', התחברו לדן שלזינגר כל חלקי ה'פזל' שבשיר לתמונה אחת. "המפנה בעמדתו של הרב קוק חל בעקבות הודעתו המפתיעה של נציג ההגנה עו"ד סמואל בישיבת בית המשפט ... (26.1.34) "נמצאו רוצחי ד"ר ארלוזורוב... דהיינו שערבי בשם מג'יד מסר למשטרה הודאה חתומה שארלוזורוב נרצח על ידי חברו עיסא דרוויש ועל ידיו." בכור שיטרית (קצין משטרה יהודי, שהיה אחראי לחקירה ולימים שר המשטרה בממשלת ישראל), פנה אל הרב הראשי "הראשון לציון" יעקב מאיר, וסיפר לו על פרשת עבדול מג'יד, והמריץ אותו לפעול למען הנאשמים. הרב יעקב מאיר מסר זאת לרב קוק, שנרתם מייד לפעול לטובת ההגנה.

(ע"פ אריה פרנקל, מתוך ה-'אנציקלופדיה של הציונות הדתית)

הרב קוק וחיים נחמן ביאליק

חיים נחמן ביאליק למד באותה ישיבה, שבה למד הרב אברהם יצחק הכהן קוק - בוואלוז'ין שבליטא.

ככל הידוע, לא היה קשר בין השניים בשנות הנעורים. ארבע שנים הפרידו בין עזיבתו של הרב קוק את ישיבת וולוז'ין להגעתו של ביאליק אליה. הרב למד שם בין השנים 1884-1886, והמשורר בין השנים 1890-1891. הם לא נפגשו אפוא בישיבה; אך בכל אופן ספגו את תורתם מראש ישיבה אחד - הנצי"ב, הוא הרב נפתלי צבי יהודה ברלין.

הקשר בין שני האישים נוצר כנראה רק בגלל מעמדם בקרב היישוב

העברי בא"י. בכמה וכמה הזדמנויות פונה הרב הראשי למשורר הלאומי ומבקש את עזרתו בעניינים שונים, כמו למשל שמירת שבת.

מכתב של הרב הראשי לארץ ישראל, הרב קוק, שנשלח ל 'משוררינו היקר והנעלה' ובו מבקש הרב להזמין את כבודו "להאספה שתהי' בביתי ביום ג' יז סיון בשעה שלש אחה"צ, לטכס עצה בדבר משחק כדורגל בארי' שלא יהיה בשבת ויו"ט..."

הרב קוק הרשה לעצמו לפנות לביאליק גם בנוגע לתכני שירתו. כלפי ביאליק התעוררה ציפייה שימיר את שירי התוכחה "הגלותיים" שלו ב"שירת תחייה", אשר תדובב את שיבת עם ישראל לאדמתו ואת בניין מולדתו. כך, לדוגמה, כתב הרב אברהם יצחק הכהן קוק (אז רבה של יפו) אל ביאליק באיגרת לבבית לרגל ביקורו הראשון של המשורר בארץ ישראל ב-1909: "משוררנו הגדול והאהוב (...) העירה כינורך המלא עוז ועדנה לשיר לנו שירת הארץ. שירת התחייה (...) שירה נא לנו על החיל והחוסן, על העושר והכבוד אשר לאלוהי ישראל, בשמים ובארץ, בבקעה ובהר, בכרמל ובשרון".

(ארכיון בית ביאליק, הראי"ה קוק לביאליק, ז' בניסן תרס"ט)

ההסתלקות בעיניים חילוניות

הרב קוק נפטר ממחלת הסרטן בגיל שבעים, ביום ג' באלול ה'תרצ"ה (1 בספטמבר 1935).

כמאה אלף איש מהיישוב העברי הקטן דאז השתתפו בהלווייתו. בכל הארץ הוכרזה הפסקת מלאכה מיום שני בצהרים, מועד תחילת ההלוויה. כרבע מכלל תושבי הארץ היהודים ליוו את הראי"ה לקברו שבהר הזיתים. בכל רחבי העולם היהודי ערכו לו הספדים. לכולם היה ברור כי אין בעולם מי שיכול למלא ואפילו במקצת את מקומו של הרב זצ"ל. "מודיעים לנו טלפונית," נכתב בגיליון עיתון 'דבר' ביום שלמחרת. "ירושלים אינה זוכרת הלוויה עצומה כזו שנערכה היום אחה"צ להרב. המונים רבים, הצטופפו מרחוב הנביאים דרך רחוב הדסה, רחוב יפו עד אפס קצהו. מכל העדות והגילים, תלמידי ישיבות ות"תים. מעריכים את הקהל בעשרות אלפים. הספידוהו רבנים אחדים וביניהם הרב מלצר והרב יוסף לוי. בהלוויה נוכחו שלישו של הנציב, ראשי המחלקות הממשלתיות ופקידי בתי המשפט, ראש עירית ירושלים, הרב יעקב מאיר ואחרים. כשהוצא הארון מבית המדרש נשמעו יללות וקריאות שבר. באו לחלוק כבוד להרב אלפי אנשים מתל אביב, מחיפה והמושבות." קבוצות קבוצות של סדרנים פינו את הרחוב בו גר הרב, והרשו את המעבר רק לבעלי כרטיסים שניתנו על ידי ועד הקהילה. בשעות הצהריים הוכרז - כאמור - על ביטול מלאכה כללי.

הנסלח על פגיעה בגוף

(להלן שני קטעים משיחותיה של הרבנית הדרשנית ימימה מזרחי תחי'. את הקטע השני כדאי לשמור לשנה הבאה אם עד אז ח"ו משיח לא יבוא או שלא יימצא הזיווג המתאים. גזרו ושימרו. ש.ש.)

"השבוע עניתי מאתיים פעם למיילים ולשאלות בעל פה שחזרו על אותו פצע פעור: "פגעו לי בגוף. למחול?"

והתשובה היא: כן.

ואסביר.

הרי למה את כל כך פוחדת למחול? כי זה כאילו המחילה נותנת לגיטימציה לרוע.

אך האמת היא שזה ההיפך המוחלט.

אם המחילה נותנת לגיטימציה לרוע בחייך, זה מפני שאת נשארת קשורה בו. את קשורה לרוע דרך הכעס שלך ודרך העלבון. שהם מוצדקים, אגב. אבל הם קושרים אותך לרוע שוב ושוב.

מאד חשוב לי להסביר שהמחילה היא בכלל לא בתחום של בין אדם לחברו. היא בתחום של בין אדם לעצמו. **המצא לנו מחילה**. המטרה שלנו היא להפוך להיות אדם מוחל.

ומה - האיש הרע יהפוך להיות איש מחול!?

אולי כן ואולי לא. אלה חשבונות אלוקיים. אל תתערבי בהם.

ולכן אנחנו אומרים לקב"ה **כי עִמך הסליחה**. ה', חלק מהמהות שלך היא היותך סולח. זה חלק אינהרנטי מדמותך.

האם מגיע לנו שיסלח לנו? זו שאלה לא רלבנטית. אנחנו לא רלבנטיים בהיותו של הקב"ה סולח. **כי עמך הסליחה**; זה השם שלו: רחום, חנון, ארך אפיים. וזה בלי שום קשר למעשים.

נחזור לשאלת המוצא: פגעו בגופי - לסלוח?

מה, אנחנו לא פגענו בגופו של הקב"ה? אז מה, הוא לא ימחל לנו?!

אני כותבת את זה בעדינות גדולה, בכאב גדול ובאמפתיה ענקית, רק בשבילך. כדי שסוף סוף תהיי אישה גאולה. תהיי מחולה"

שבע סעודות!!! כדאי

"שמעו את המילים המרטיטות של רבי יהונתן אייבשיץ.

לפני ערב יום כיפור, מתרבה מרה שחורה וכיות בבתי ישראל, כי השטן - יש לו שליטה כל שי"ן סמ"ך דל"ת ימים, כמנין "דילי". "שטן" - גימטריא 364. יש לו שליטה ב-364 ימים, אבל אין לו שליטה ביום ה-365, שזה יום הכיפורים.

ביום כיפור אין שטן ואין יצר הרע.

ולכן הוא מרבה בימים האלה לפעול נגדנו, כי הוא יודע שתיכף הוא אמור להיעלם ליום אחד.

ואז, יודע שביום הכיפרים אין לו שלטון ורוצה להשרות בעם ישראל מרה שחורה, לפני שפורש מהם, כי יודע שעיקר התשובה הוא להיות בשמחה[1].

איזה מילים. את תרגישי את הנפילה הזו. מה עושים?

אם זה לא היה רבי יהונתן אייבשיץ, לא יודעת איך הייתי יכולה למסור לכן את הסגולה הזו: רק ריבוי אכילה ביום של ערב יום הכיפורים מסלק את המרה השחורה שהשטן רוצה להביא הביתה.

ולכן - כמה שיותר סעודות.

לפי המקובלים, שבע סעודות. בנות, אני לא יכולה לתאר לכן את מספר המיילים שקיבלתי השנה על הסגולה הזו. אם יש סגולה שאני יכולה לומר "עובדת!" - זה זה. מי שאוכלת שבע סעודות, בערב יום הכיפורים, יכולה כשהיא אוכלת לומר "זה יהיה כנגד השבע ברכות שיהיו לי השנה".

הרבה עשו ומתחתנות.

בכל שיעור שאני אומרת את זה השבוע אני רואה ידיים מורמות: "הרבנית, עשיתי את זה והתחתנתי באותה שנה". אני לא ראיתי אף פעם סגולה שככה קיבלתי עליה פידבקים וטוקבקים. זה אמיתי. אם את רווקה ורוצה להתחתן השנה. אם את אמא לבנות רווקות ורוצה שיינשאו השנה. אם את רוצה שאחותך תתחתן, והיא לא תקיים את

1 - רבי יהונתן אייבשיץ, "יערות דבש".

הסגולה הזו, אכלי שבע סעודות וכווני עליה.

זו סגולה. לא חייבים (מי שרוצה להישאר רווקה - לבריאות...).

שבע סעודות בערב יום הכיפורים - איך אוכלים?

שבע פעמים נטילה, וברכת המזון. אין מה לעשות (גברים אוהבים שמנות).

את לוקחת לחם עם קצת ממרח, למשל טונה, כזית, אוכלת ומברכת. אוכלת ומברכת. כל האוכל בתשיעי כאילו צם בתשיעי ובעשירי[2]. גמרא מפורשת.

ואפשר להתחיל מהלילה. אפשר ביום חמישי בלילה סעודות, כולל סעודה מפסקת. תפצלי את זה איך שאת רוצה (ולא, לא חייבים טונה...).

שבע סעודות, שבע ברכות. בסעודות האלה שאת עושה נכון את מתקנת את כל האכילות האסורות שלך – אכילות ללא ברכה, ללא הכשר. זה תיקון לחטא אדם הראשון, שהיה אכילה אסורה.

וסעודות אלה מתקנות יותר מתפילות! מבטיח בעל ה"מטה אהרון".

זאת התרופה ליצר הרע. פשוט תאמינו לי.

לערוך שתים או שלוש סעודות, וביום שישי נשארו לך ארבע."

2 - ברכות ח' ב'

בסוד שיח

כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות

נשמח לקבל תגובות והערות מהקוראים בדוא"ל: besod@013net.net

עיצוב ועריכה גרפית:
גיל ויין עיצוב גרפי
טל. 052-7723288
אימייל. gilwein26@012.net.il